

pač očitno, da z majhnim denarjem more oče svojim naslednikom zapustiti kmetijo brez dolga. — Več o tem bo gotovo družba sama rada vsakemu povedala, kdor se do nje oberne.

Našim notarjem.

V 40. listu sem spregovoril besedico našim ljudem, ki imajo opravila z notarji; mislim, da ne bode napak, če danes besedico spregovorim do notarjev.

Častiti gospodje! važne opravila je vlada vašim rokam izročila. Znano je marsikom, koliko zmot, preprirov in sovražtva med ljudstvom, koliko pravn in koliko opravila gosposkam se je vzrokovalo, ker je pisma, pri katerih je večkrat celó takim, ki so za nje učeni in imajo vsaki dan ž njimi opraviti, natančne pazljivosti treba, vsak šušmar, da je količkaj čakati znal, svojevoljno opravljal. — Prišli ste, da bi tem napakam konec storili. Pot vam od začetka ni bila dokaj ravna; marsiktero zapreko vam je bilo treba iz nje spraviti. Pokotni pisarji so se silno težko od svojih zaslužkov odtergovali; celó gosposke so morebiti nekterim premalo na roke šle; mogli ste si zaupanje ljudstva na vse mogočne viže pridobivati. In zares, veliko zaupanje je ljudstvo v vas stavilo; veliko se je posebno med priprostimi o vaši veljavi govorilo. Al žal Bog! to zaupanje je začelo sém ter tjé hirati. Priča tega vam je Kromerjev predlog, podpiran od več drugih državnih poslancev, in prošnje nekterih sosesk, s katerimi so poslanca prosile, naj bi se za to nadalje potegoval. Da je marsikake prenauredbe v notarstvu treba, tudi vas nobeden ne bo tajil, kdor vé, da vsaka stvar na novo vpeljana še le po večletnih skušnjah kaže, kje ji je kakošnega popravka treba. Tako je tudi pri notarstvu, ki ni „naše gore list“, ampak nam je prinesen od zunaj. Al notarstvo ima zdravo korenino, ki v ljudstvu tiči; saj je notarstvo naprava v prid ljudstva, zato ga ne bo noben vihár poderl, ampak obdržalo se bo in ostalo bo — se vé da pomlajeno po potrebah, ki so jih skušnje jasno razodele.

Ker pa ste notarji možje ljudstva, je treba, da mu ravnate pisma tudi tako, da natanko vé, kako ste mu pismo naredili, to je, da pišete v jeziku njegovem.

Al žalibog! le malo se dosihmal notarjev nahaja, kateri se zavedajo pravic, ki jih je po dolgi dolgi sužnosti našega jezika Cesarjeva beseda zdaj tudi slovenskemu ljudstvu podelila, in notarji, ki ne pišejo našemu narodu nerazumljivih hieroglifov, so še bele vrane, to je, kakor iz „Novic“ vemo, so nekteri, al celó malo jih je še.

Ako hočete torej častiti gospodje! da se zaupanje ljudstva do vas uterdi in pomnoži, bodite mu pomočniki in podpiratelji tudi na tem polji, in nikar mu ne kratite njegovih svetih pravic. Bodite spodbudajoč izgled izneverjenim domačinom, kateri se, namesto da bi se učenja našega jezika lotili, le posmehujejo med seboj in za rovarje take može imajo, katerim je sreča in blagostan naroda našega pri sercu.

Častiti gospodje! primite se našega milega jezika; kdor ima jutro začeti, naj začne že danes! Saj je čas že pred durmi, kakor nas naš premnogo čislani državni poslanec gosp. Černe v svojem dragem dopisu zagotavlja, da se bo tudi naš jezik ponosno v versto svojih narodnih bratov vstopil. Zato ne odlašajte dalje se posluževati pravic, ki so že leto in dan stare; saj menda niste cesarskega diploma od 20. oktobra 1860 vergli „ad acta“. Pokažite, da narod, od kterege lepe dohodke dobivate, tudi djansko ljublite! Vedite, da narod, kateri je dolgo spal, se je zbudil in kaže, da živi; zato uterjajte mu njegov živelj!

Iz Tominskega.

Domoljub.

Prizor iz gledišča svetá.

Hvaležnost Angleža.

Neizmerno koperneč po bogastvu je sklenil Tomaž Inkle, sin nekega tergovca v Londonu, komaj doveršivši dvajseto leto starosti svoje, vkljub vsem nevarnostim dolgega brodarenja podati se v zapadno Indijo, iskat ondi od matke sreče bogatih zakladov njenih. Na brodu „Achille“, ki se je ravno pripravljal za odhod, odpelje se ne ravno obilno z denarji preskerbljeni mladeneč v daljni svet. Po dolgem in nevarnem brodarenji vgladajo popotniki kopno (suho) zemljo južne Amerike, in v neki majhni luki ustavijo se. Kapitan broda, vidši pomanjkanje vode in drugih potreb spusti čolnič v morje ter zapové nekolikim brodnikom, da preskerbé iz kopnega potrebnih reči. Želječ, soznaniti se prej ko mogoče z novim svetom, gré tudi Inkle z brodniki na suho zemljo. Ne najdši ob obrežji zaželjenih potrebnih reči podajo se poslanci od morja v notranje kraje; al nemila osoda pričakuje jih tukaj. Nenadoma jih napade obilna četa divjakov, in ker so bili veliko močnejši od le slabo oboroženih mornarjev, so bili ti premagani, nekteri pobiti, drugi pa razkropljeni na vse strani, tako, da je le malo jih zopet dospelo srečno nazaj na barko.

Mladi Inkle v ti hudi stiski mislil je, da mu je smert že za petami. Kakor nor divja po šumi (gojzdu), da bi bil dospel nazaj do morja, pa strah mu je tako zblodil možgane, da revež ni vedil ne naprej ne nazaj. Dospevši na neki griček ozrè se okrog, pa, o groza in strah! okoli in okoli vidi samo golo puščavo. — Vès osupnjen zgrudi se na zemljo. Strahovite misli se ga polastijo: ali hoče revno poginiti lakote, ali hočejo ga razmesariti zgrabljive zverine, ali hoče priti divjakom v pest, ki so bili proti njegovim tovaršem še okrutniši od samih divjih zverad. Ko v take žalostne misli utopljen bridko objokuje svoj nesrečni in pomicolovanja vredni stan, zasliši šumenje germičja. Preplašen silnega strahú skoči na noge in hoče pobegniti; ko pa zagleda neko mlado ponosno devojko (deklico), ki je, mirno proti njemu dohajaje, ga milo gledala ter mu z roko mahalala, da naj ostane, se Inkle nekoliko oserči, verže se pred njo na zemljo, ter jo jokaje prosi, naj se ga usmili in ga oslobodi. — Jarika — tako je bilo krasni devici ime — akoravno divjakinja, bila je vendar usmiljenega serca. Ginjena po njegovi mladosti in pohlevni prošnji ljubeznjivo ga iz tal vzdigne ter odpelje v neko prostorno duplino, pa ga ondi zapusti. Al kmali se zopet verne in prinese mu sadja, da si hudi glad potolaži, kakor tudi hladne studenčnine, da si pekočo žejo ugasi.

Mladi Anglež se čuti po ti čudovitni otetbi kakor novo rojenega. Kakor more in zná se zahvaljuje rešiteljci svoji, kar jo je zlo veselilo. — Tolažila ga je po svoji šegi, da naj je brez skerbí, ker hoče ona odslej za-nj skerbeti; zagotovljala ga je, da se mu nič žalega zgodilo ne bo. Dohajala je res k njemu vsaki dan, tolažila in kratkočasila ga ter z vsem, kar mu je bilo za živež potrebnega, obilno oskerbovala. Tudi ko je spal, je skerbljivo poleg njega bdéla; z eno besedo, ona se je v vsem obnašala proti njemu, kakor mila sestra proti bratu svojemu.

Mladi Inkle pričel je po malem spoznavati njeni jezik in razumeti jo. Marljivo je popraševal za vse, karkoli bi bila utegnila vediti njegova oskerbnica, in tako je kmali spoznal ondote pokrajine kakor tudi ljudstva, ki so ondi stanovale. Želel je tudi kaj viditi od pridelkov in plodov bogate ondote zemlje, katerim željam Jarika, se vé, tudi rada zadovolji. Pa kako ostermi Anglež, vidši prvi pot darove, ki mu jih je Jarika donesla; — divjakinja pa se je zopet radovala, ko je vidila, da mu je z igračami, za kar je ona vse pridelke držala, tako zadovoljnost obudila. Zato je prišla vsaki dan s kakim novim darom; — zdaj mu je prinesla kosec srebra, zdaj zlata, zdaj zopet kak biser in drugo žlahno kamnje; — drugi pot prišla je zopet

s kakim krasnim in dragocenim perjem ondašnjih ptic, zopet drugo pot prinesla je žlahne kože ondotnih zverad itd.

Tako si je Inkle v malem času nakopičil silno veliko blaga velike evropejske cene. Al kaj mu vse to pomaga? Kakor gerdi lakomnik pričel je otožno premišljevati, čemu mu je vse to bogastvo, ki mu tu vendar ni bilo od nobene cene in koristi. Snovati začne toraj namene, kako da bi pobegnil od tod; — pa kakor si je glavo ubijal, vendar ni najdel druge pomoči, kakor če bi kaka evropejska ladija prijadrala k ondotnemu obrežju. Al tudi to je dobro previdil, da bi bilo Jariki silno britko ločiti se od njega, kakor tudi njemu skorej nemogoče, pobegniti skrivé. Pričel jo je toraj nagovarjati, naj ž njim pobegne. Da bi ložej svoj namen dosegel, začne ji govoriti o Evropi, o krasnih in velikanskih mestih, kjer je veliko prijetniše živeti kakor v pustih berlogih ali pa pod vedrim nebom; pravil ji je o okusnih in krasnih oblekah, s katerimi bi se ondi, namest da tukaj skoraj gola hodi, oblačila; o dobrih pijačah, ki bi jih pila namesti vode in o izbranih in okusnih jedilih namest divjega sadja, s katerim se tu hrani; — o radostih in veselju, ktere bi ondi uživala, zdaj vozivši se v lepem čolniciu po morji, zdaj v krasnih kočijah po suhem; tudi o večerih bi se kratkočasila pri plesu, godbi, petji, bogatih gostarijah itd. S tacimi in enacimi govori Inkle mlado Amerikanko kakor iz sanja prebudí ter uznemiri in oslepi njeno dozda mirno in nedolžno dušo tako, da vžge se v nji plamen vročih željá, viditi vse te evropejske čuda ter sklene, ž njim uteči. In kako bi ne? — saj je bila devojka že brez teh zapeljivih pripovedk tako njemu naklonjena, da bi bila pripravljena, kamor koli iti ž njim in ž njim deliti srečo ali nesrečo svojo.

Obadva sta toraj odslej željno pričakovala, da bi jima bila skoraj srečna prilika, pobegniti odtod. Podnevi in ponoči sta neprenehoma hodila na visok griček, gledati na široko morje, ne bi li prijadrala kaka ladija blizo suhega. Po dolgem dolgem pričakovanji zapazi enkrat Jarika, ki je verlo bistro vidila, nekaj na morji; urno to svojemu gostu naznani in kmalo spoznata ladijo, plavajočo mirno po tihih valovih. Urno zakurita ogenj; ladija spozná znamenje klica na pomoč, — okrene proti obrežju in kmali privesla od nje čolnič, ki je sprejel Inkle-a, Jariko in nakopičene bogate nju zaklade ter odpeljal jih od sedanjega sicer tihega, pa vendar srečnega prebivališča proti ponosni barki, in ž njo? sam večni Bog vé, kam?

Ladija, ki jih je sprejela, je bila angležka; oj veselje za našega Inklea! Otovorena z bogato trgovino in z mnogimi sužniki, kupljenimi na obrežjih guinejskih, jadrjala je proti Barkadi, otoku antilskemu na iztočni strani srednje Amerike, kjer se posebno veliko sladkorja prideluje. Srečno tjé pridši popotniki vstavijo se. Inkle, od deleč že polno barkostajo ljudstva vidši nadja se dobre kupčije in res, ne zastonj. Prične se s sužniki posebno živa trgovina, pač po pravici imenovana neizrekljiva sramota Evrope, ki gadjo to kupčijo uganja s toliko okrutnostjo, kakor bi se komaj uganjati smela z neumno živino. Vidši Inkle, koliko kupcov se poganja za revne černee (sužne) in kako skopo plačujejo tako možke kakor tudi ženske, se udeleži tudi on te hudobije, ktere popisati se skoraj pero kerči. Pozabil je namreč dolžnost, zahvalnost in človečnost, ter kakor sužinjo na terg postavi — nesrečno Jariko! Zastonj je revica plakala, zastonj prosila ga pomilovanja, zarotivša ga pri vsem, kar mu je sveto v nebu in na zemlji, da naj je nikar od sebe ne pahne, ampak da, ako jo hoče kakor sužinjo imeti, naj jo saj kakor tako pri sebi obderži; al vse zastonj. Ni se potepuh več spomnil, kaj je vse za-nj storila; ni si k sercu vzel, da ga je rešila smerti pred divjaki, ki bi ga bili, dobivši v pest, gotovo neusmiljeno pobili; ni porajtal, kako mu je ohranila življenje, oskerbljivša ga z vsemi potrebnimi rečmi; kako ga je dalje obdarovala z obilnim bogastvom ter njemu iz ljubezni zapustila roditelje, domovino

in vse, kar ji je bilo najdražje na svetu. — Zastonj ga je — vidši hudobno terdovratno serce — preklinjevala, imenovala ga nehvaležnega, nezvestega, nečloveškega; zastonj je klicala Boga za pričo, pomočnika in maščevavca: okrutniši od same zgrabljive zveri je bil gluh neusmiljeni Anglež prot njenemu jokanju in vročim prošnjam. Zadovoljen, da njenega jezika ni nihče razumel in da tako ni njegova hudobija nikomur znana — — prodá nesrečno Jeriko nekemu tergovcu, prodá jo z nerojenim plodom, ki ga je kakor nesrečni sad nesramnosti njegove nosila pod sercom. In ko denar za-njo vzame, se oddalji kervolok, brez da bi v omedlevico zgrudjeno siroto le en samkrat še pogledal.

Nesrečna Jarika bila je bolj mertva kakor živa od sužnih svojega novega ne manj neusmiljenega gospodarja, ki se za njene solze še zmenil ni, odpeljana na dom, kjer se je začelo za-njo ne terpljenje, ampak pravo mučenje. Al to ni terpelo dolgo. V kratkem jo moči popolnoma zapusté — usmiljena smert skončá njeno žalostno življenje.

Inkle je z denarjem, za Jariko skupljenim, kakor tudi z drugo robo, ki jo je nesrečni divjakinji vgrabil, srečno tergoval in pridobival si čedalje večje dobičke. Bogastvo njegovo je rastlo vsaki dan, sreča mu je bila pri vseh njegovih početjih kaj mila in je s svojimi bogatimi darovi tako rekoč zadušila spomin nekdanje hudobije v sercu bogatega Angleža. — Naposled napoti se proti domu. V domovini svoji visoko čislán je ondi živel več let v neizmernem bogastvu in vidilo se je, kakor da bi mu nič več ne manjkalo k popolni sreči in zadovoljstvu.

Božja modra previdnost ne kaznuje vsacega hudodelstva koj pri ti priči.

Taka osoda je bila tudi določena našemu Inkle-u. Bogat neizmerno bil je vendar še v veliko večji meri lakomen. Kolikor več je imel blaga okoli sebe nakopičenega, toliko bolj nenasiteno je hrepenel po vedno večih bogastvih. Neprestano nove kupčije snujoč, spomni se tudi one zemlje na obrežji ameriskem, kjer ga je bila iskrena, pa tako nečloveško po njem izdana Jarika s tolikim zlatom in biseri obdarovala, in kjer je bilo to blago tako rekoč brez vse cene. Sklene toraj oborožiti se in odpraviti velik brod ter prisvojiti si oni oddelek zemlje, da ž njo zadobi neizmerno v nji počivajoče blago. Sklenjeno — storjeno!

Srečno dojadra z mnogobrojnimi, dobro z orožjem oskerbljenim spremstvom do zaželjenega novega svetá, stopi na suho in odrine od brega v notranji predel bogate zemlje. Kakor nekdanj, jih tudi zdaj divjaki napadejo; al ker jim je bilo neznano strašno orožje Evropejcev, so bili po njih streljanji preplašeni in odpodeni. To je šlo Inkle-u in njegovim ljudem večkrat srečno spod rok. Po kratkem iskanji najdejo Angleži v resnici Evropejcom še ne znane bogate rudnike in z največo marljivostjo spravljajo rumeno zlato na svitli dan. Zaslepljeni strasti in lakomnega poželenja po dragocecnostih ne porajtajo veliko divjakov, ki so jih pa med tem skrivaj neprestano okroževali in opazovali. Neko viharno noč, ko so Angleži neskerbno pospali, zedinjeni divjaki vnovič nad sovražno angleško nasebino prihrumé, si najpred orožje osvojijo, potem pa čez Evropejce planejo, večino taistih pobijejo, Inkle-a pa živega vjamejo in ga kakor roba s saboj v sužnost odženó!

Tako je tedaj moža naše povedke maščevavna roka božja na ravno taistem kraji zadela, kjer mu je njega dni v najstrašnejših britkostih po pripomoči dobre Jarike največo tolažbo in srečo ponudila. Al njegova sedanja nova revščina in nevolja ni mu več omečila serca. Ni ga nesreča naučila spoznati večne previdnosti božje, ne navdala mu duše s kesanjem zastran silne, nad revno divjakinjo dopernešene hudobije; veliko več napolni ga s strašnim serdom do Boga in človeštva, tako, da, ne more prenašati težke muke in hudih težavnih del robstva, poloti se, ko mu je nekega dne prilika, navadnega pri njegovih rojakih sredstva, kadar jim ne gré vse po volji. Z drugimi sužnji namreč ob morji verh

stermih pečin delaje odkrene se od njih, kakor da bi šel po opravi, v tem hipu pa prekucne se čez robovje, ter pokoplje se, sit življenja, na večno v brezno morske globočine.

Poleg ilirskega poslovenil J. Levičnik.

Vsakemu svoje!

Hajd! kmetje, kupite,
Kupite blagá!
Blago moje najlepše je,
Najgorše se ceniti sme:
Iz velike fabrike
Nemške kulture!

Glejte lepe srajčice,
Bele kakor sneg!
Tem se pravi hlače, da!
Preumetnega so stroja:
Iz velike fabrike
Nemške kulture!

Imam tudi lajbelce,
Oj! kak zali so!
Sukinj takšnih ne najdete
Nikjer drugod, ko so te-le:
Iz velike fabrike
Nemške kulture!

Kupite lepe čevljice,
Nogovičice!
Klobuke in obravnice,
Gumbe, trakí, zaponice:
Vse z velike fabrike
Nemške kulture!

Hajdi! ne zamudite!
Zlata vam je prilika!
Ne bodi vam tolarčka žal;
Kdor kupi, se ne bo kesal,
Iz velike fabrike
Nemške kulture!

K stanu prost zdaj stopi kmet:
„Dragi prijatelj!
Obleko dajte mi celó,
Od pet do glave vso novó —
Iz velike fabrike
Nemške kulture!“

Dobro je previdil zdaj,
Skušnja mu pové,
Da kar pridelal se domá,
Je boljša roba in več zdá
Kot velike fabrike
Ptuje kulture!

Dopisi.

Iz Istre. Iz Pazna. r. — Naj „Novice“ postavijo mal spominček verlemu gospodu Antonu Luksetić-u žl. Lichtenfeldu, ki je 5. dan t. m. 81 let star, svoje blago življenje sklenil. Luksetić je bil c. kr. stotnik in je čez 30 let v pokoji živel v svoji domovini, vsaki dan zvest si tistega poglobnega pravila, da „le tisti človek kaj veljá, ki je koristen okolici svoji“. Ni ga moža, ki bi bil za sadjorejo bolj unet, kakor je bil rajniki naš rojak. Večino svoje penzije je daroval sadjoreji; leto za letom je obdeloval svoj vert, sadil in cepil, in cepiče delil brez plačila bogatinom in siromakom, gospódi in kmetu, in kmetom še najraje. Žlahne drevesa v okraji pazenskem iz njegovega sadišča zasajene, pričale bojo mnogo mnogo let o njegovem izverstem trudu za povzdigo sadjoreje. Ker je vedil, da duhovščina največ zamore v tem storiti, da se čedalje bolj širi toliko dobrotljivo sadje, je škofe nagovarjal, naj priporočajo svojim duhovnom sadjorejo, in duhovnim samim je daroval cepičev in dreves, kolikor je le mogel (tudi vert marljivega, kmetijski družbi krajnski dobro znanega fajmoštra Vranjskega gosp. Mat. Mužina, se je menda večidel začel od Luksetićevih sadik). Tudi ces. gospóske je naduševal,

naj skerbijo za razširjenje vsaki deželi toliko koristne sadjoreje; le škoda, da se ni povsod toliko storilo, kakor je domoljubni gospod želel. Velike prizadeve rajnkega Luksetića so priznale tudi više ces. oblasti in mu mnogokrat pohvalne pisma poslale. Mi pa naznanivši smert verlega domoljuba, kakoršnih naša Istra nima ravno na kupe, sklenemo te verstice s tem pristavkom, da se nam vsigdar milo stori, ako črna zemlja zakrije kakega verlega moža. Bodi mu zemljica lahka!

Iz Istre. Na Vranji 2. okt. *) M. Vročina bila je letos pri nas takošna, da je skor živa duša ne pomne; vse je skor zgorelo razun perve setve — v domačem jeziku belega žita. Bažola dobilo se je seme in še to herjavo, tako turkinja in sirk. Krompir je tudi zelo suša vzela. Ajdo smo sejali in zelje sadili, tako tudi repo konec velikega serpana (kolovoza) in še kimovca. Ako ne bi bilo mraza do konca tega mesca, bi vendar siromaški narod dobil nekoliko ajde in repe, tako tudi zelja, — drugač joj svetu! Grozdje bilo je tako bolešno, da kadi bi ga bili imeli 30 spadov, ne bojo ga četiri. Hrasti in še celó šume so vsahnuli; tudi sadja ni in žira. Breskve in smokve bile so polne al brez smoka. Listje je odpadlo in gol plod ostal. Češnje in slive itd. pri meni cvetejo kakor na protuletje (spomladi). Bčele, iz kojih so upali pridelka za 100 gold., ne bodo ga dale forinta. — Moja dva nova verta hvala Bogu! vidljivo napredujeta; najlepše sadje, ki ga vam tu na ogled pošiljam, zrastle je na enem vertu, kjer je bil prej živi kamen. Svi lopredi slabo so se obnesli. Prosimo Boga za boljše letino prihodnje leto, in za zdravje in mir.

Iz Štajarske 18. okt. — V poslednjem listu „Novic“ našteva gosp. ravnatelj latinskih šol v Celji, kaj je storil za pospéh slovensčine, da je sestavil za plodniši nauk naravoslovja slovenski imenik vsega živalstva in rastlinstva, da je ministerstvu predložil nasvèt, naj se v 1. in 2. razredu namesto 2 ur uči slovenski jezik 3 ure, in da po njegovih prizadevi se je nauk slovensčine na glavni ljudski šoli pospešil. — Čeravno je bolje, da človeka drugi hvalijo, ne pa sam sebe, smo vendar gospodu ravnatelju hvaležni za vse, kar je storil v pospošenje mile naše materinščine. Al pravica terja, da se, povedaje eno, ne zamolči drugo. Nočemo pretresovati, kaj ga je uznemirivalo, da je konecletni slovenski govor povprek in po dolgem križal, tudi ne, kako ga je vest pekla, ko so Slovenci zahtevali, da se v izvestji tiskajo slovenske imena po domače; povedali bomo le, kako je skerbil za mir in spravo med mladino: Učenci so med seboj poslovenjevali latinščino, kar pa ni bilo nemškemu vitezu po volji. Pritožil se je toraj ravnatelju, da ga Slovenci zametujejo, ker med seboj občijo v njemu nepoznatem jeziku! Ravnatelj pride v šolo, ter z dobrim in hudim Slovencom svetuje, naj le po nemški govorijo: „damit keine Spannung unter den Studenten entstehe“. In mnogokrat je govoril na pr. tako-le: „In Cilli sind auch Deutsche, man soll daher deutsch sprechen.“ „Wozu soll man seine Nationalität den Andern zu Fleiss zeigen? man kann ja ein guter domorodec sein, aber davon braucht Niemand was zu wissen“ itd. — Vidi se iz tega, kako je to razumeti, da „ne more res biti in tudi ni res, da bi bil dijakom prepovedal govoriti slovenski.“

Polovica lanských celjskih osmošolcov.

Iz Celja 19. okt. — ! — Celjska glavna ljudska šola, sama kolikor pošteno in pravično mogoče po višem narodnem izobraževanju hrepeneča, bi rada zvedila: v čem je neki gospod — ki se tako rad za verlega „Slovenca“ sam hrusti — kakor v zadnjem listu „Novic“ terdi, slovensčino v tej šoli pospešil? Za gotovo smo zvedili, da tisti gospod, berž ko so „Novice“ imenovani sostavek k' nam prinesle —

*) Gospodarska družba ljubljanska je prejela s tem dopisom nekoliko lepega sadja, zlasti hrušk, ki so živo znamenje, kako marljiv vertnar je gosp. župnik Mužina, družbenik naše c. kr. gosp. družbe. Vred.